

LITERĀRĀS VĒSTIS

MAZSALACAS PILSĒTAS BIBLIOTĒKA

Nr. 7.(134.) 2015.gada jūlijs

VISS, KO DARI, DARI AR PRIEKU!

*„Tu esi meistars tajā dzīvē, ko esi nodzīvojis,
prasmīgs strādnieks tajā dzīvē, ko dzīvo pašlaik,
amatieris tajā dzīvē, ko vēl tikai
piedzīvosī.” (Ričards Bahs)*

Ir pagājuši jau vairāk kā 11 gadi, kad kopš 2004.gada februāra uzrunāju Jūs kā toreizējā bibliotēkas vadītāja pirmo reizi caur šo mūsu bibliotēkas izdevumu... Tagad jau labu laiciņu pildu tikai bibliotēkāres pienākumus un nu pienācis brīdis, kad atvadot gan no „LITERĀRAJĀM VĒSTĪM”, gan arī no Jums, cienījamie bibliotēkas apmeklētāji... Esmu savu laiku nostrādājusi un aizeju pelnītā atpūtā. Šobrīd vēl nezinu, vai manis aizsāktais sirds darbs tiks turpināts, jo katram taču ir savas radošās spējas un savas prioritātes, ko pielietot sev tīkamā ikdienas darbā, mainoties LAIKAM un nomainoties PAAUDZĒM...

Tā bija mana izvēle – aiziet no darba brīdī, kad sasniegšu pensijas vecumu. Un gatavojos jau tam laicīgi. Taču atzīšos – ir jau mazliet skumji aiziet no tā, kas bijis sirdij tik tuvs – sava darba Mazsalacas bibliotēkā. Savos darba gados esmu satikusi tik daudz interesantu cilvēku, esmu izlasījusi tik daudz grāmatu, esmu nepārtraukti mācījusies un daudz ko sapratusi... Tas viss man dod spēku turpmākajam, mazliet lēnākam, taču, manuprāt, ne mazāk interesantam dzīves ciklam.

PALDIES visiem, visiem, ar kuriem dzīvē man nācies sastapties, kādu gabaliņu pāieties kopā vai tikai mirkli tiekoties – savām esošajām un bijušajām kolēģēm, saviem lasītājiem, saviem domubiedriem... Mēs katrs no otra paņemam to, ko gribam paņemt, lai arī tas bieži vien nemaz nav tas, ko otrs cenšas mums dot. Viss, ko es saku kādam, patiesībā ir sacīts SEV. Esmu augusi un mācījusies kopā ar Jums.

PALDIES! DZĪVE TURPINĀS!

Ar mīlestību - **Maija**

Apstāties... Saplūst ar dabu un sajūst to līdz savām sirds dziļēm. Ielaist sevī dabas elpu, kas, šķiet, atdzīvina ikkatru ķermeņa nostūri.

Apstāties un paklusēt... sajūst pamatu zem kājām un pateikties mātei Zemei. Pavērties Debesīs – un pateikties Eņģeļiem, Garam, Dvēselei un visiem Gaismas spēkiem, kas ikdienā ir ar mums.

Apstāties un apzināties sevi kā Sauli – ļauties, lai izgaismojas katrs mūsu nostūris, katra doma, katrs vārds un katrs darbs... Un tapt piepildītam ar Gaismu.. Ļaut šai ugunij degt aizvien spožāk un spēcīgāk...

Apstāties un ielaist sevī Dievišķo būtību. Būt un izbaudīt! Apzināties, ka tikai tagadnē mēs spējam radīt nākotni.. nesteigties – vienkārši būt un baudīt!

Apstāties.. un būt!

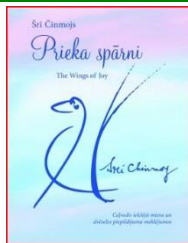
<https://www.facebook.com/harmonijasavots>

„**K**atram ir sava LOMA, kura jāizpilda citu pieredzei. Palīdzēt var katrs, jautājums - ar kādiem spēkiem, kādām enerģijām, un KĀPĒC to dara, vai jādara...

Liela loma ir NORUNĀM savām PIEREDZĒM, un, kad ir pieredzes, tad ir secinājumi.... Un jautājums: KĀPĒC ES SEV IZVĒLĒJOS šo pieredzi, KO SAPRATU, un - KO VARĒJU, VARU SAVĀDĀK, un galu galā saprast - KAS esmu, KO daru, KO sev pasūtu, KĀPĒC man to vajag un - VAI VAJAG... Jo viss ir SEVĪ. Palīdzēt var tikai SEV. Otrs var iedot uz laiku, lai sajūstu, KĀ VAR BŪT SAVĀDĀK! JĀATBRĪVOJAS no kūtruma, slinkuma un daudzām programmām, kuras sev pievelkam un sev LIEKAM ciest, nervozēt, uztraukties, šaubīties utt.

Tā vietā RADĪT SEV - ESMU PRIEKŠ, PIEPILDĪJUMS, MIERS, PĀRLIECĪBA, ZINĀŠANA, SAJŪTA ar sirdi, savu dvēseli un harmoniju...”

No **Veltas** rakstītā

Šrī Činmoja

"Prieka spārni" - tā ir neliela, bet ārkārtīgi garīgi ietilpīga grāmata. Šī grāmata ikvienam patiesam tās lasītājam to arī sniegs, ko tā deklarē uz vāka - prieku. Prieku, kas vada pie

patiesās Dievizpratnes un Dievatziņas, kā arī prieku, kas rodas no ieklausīšanās sevī, sirds klusumā. Jo ikkatra garīgā tradīcija jau to vēsta - bez iekšēja klusuma, bez savu dvēseles dziļu izpratnes nav iespējama garīgā atdzimšana un personības garīgā izaugsme.

"Dvēsele ir mirdzošs Dieva vēstnesis mūsos. Tā nepazīst nedz dzimšanu, nedz novecošanu, nedz nāvi. Tā ir mūžīga. Nemirstīgā dvēsele ir nākusi tieši no Dieva, uztur saikni ar Dievu un atgriezīsies atpakaļ pie Dieva. Pirms cilvēka veidola pieņemšanas dvēsele saņem iekšēju vēstījumu - dievišķo uzdevumu uz zemes. Dvēsele pilnībā apzinās savu būtību. Taču dzīves laikā fiziskā prāta darbība reizēm spēj apslēpt dvēseles dievišķo iedvesmu un tās īsteno būtību. Tad dvēseles būtība nespēj piepildīties. Vienīgi tiecoties ar prātu, sirdi un dvēseli, varam iepazīt mūsu dzīves nolūku šeit, uz zemes."

Mēs, ikviens cilvēks no mums, ikkatrs sabiedrības loceklis, esam radīti kā garīgi meklējošas būtnes. Un Šrī Činmojs sniedz mums prieka spārnus, iedvesmo mūs, lai mēs sāktu apzināties savu garīgo uzdevumu un ticību uz dievišķo, sāktu doties interesantā meditācijas ceļojumā pie savas dvēseles dziļākajiem avotiem... Galvenais - sākt! Jāsāk tepat un tūlīt, un tad jau Dievs arī atnāks. Pie katra Viņš nāk atbilstoši šai cilvēka izvēlei, lai dāvātu viņam prieku tā, kā viņš to vēlas. Vienīgais, kas ikkatram jāatceras - sākt šeit, tagad un tūlīt! Tas ir vienīgais ceļš vienotībai ar Dievu - bezgalīgo Gaismu un bezgalīgo Patiesību!

Mani šī grāmata iedvesmoja, ārkārtīgi uzmundrināja un vēlreiz sniedza apstiprinājumu tam, ka mēs ikkatrs esam Dieva bērni. Un nevis Dieva vergi, kurus Viņš sitīs un sodīs elles liesmās. Lai ko arī neteiktu teologi - Dievs ir Mīlestība, kas nesoda, bet Mīlestībā un cieņā palīdz izdzīvot šos zemes dzīves pārbaudījumus, cilvēkam esot miesas veidolā. Ja ir ticība, ir iespēja ieraudzīt mūžīgo Patiesību, gudrības un mīlestības Dievu. Dvēseles nemirstība - tā balstās Dieva solījumā dzīvot mūžīgi! Bet tas ir jāvēlas - no šodienas, no šī brīža, te un tagad! Un tad arī Dievs dvēselei iedos prieka spārnus, lai mudinātu citus doties šajā ceļojumā. Miera, pacietības, līdzjūtības, cieņas un dvēseles harmonijas ceļojumā, kas ir kā ieguvums no meditācijas un Dievatziņas meklēšanas un tiekšanās uz Mūžīgo!

Didzis Kukainis, didzis.weebly.com,

„Jā, ir tagad spēcīgs laiks, kad mūs māca palaist vaļā absolūti visas bailes un pieķeršanās. Arī izdzīvošanai un materiālām lietām. Reizēm liekas, ka mēs nebaidāmies, bet situācijas parāda, kas zemapziņas dārziņā vēl ir palicis neizravēts. Tikai tā mēs kļūstam par Radītājiem. Apzinātiem Radītājiem. Eju tam cauri pati. Ja nespēju atlaist - ir sāpīgi. Bet sāp jau prātam. Un tiklīdz palaizu vaļā - viss notiek un ar tādu jaudu un daudz lielāku piepildījumu, kā vispār ar prātu biju spējusi izdomāt. Tad mans Augstākais, jeb Lielais Es ir ticis pie darīšanas, jo esmu tam ļāvusi beidzot būt un darboties savā dzīvē. Dzīvojot sevi ierobežojošā pasaulē, mēs esam aizmirsuši - kas esam. Un to, ka spējam radīt burtiski ne no kā. Tikai nodoms. Tīrs, viegls, nepieķeroties. Mums liekas, ka nauda ir tas, kas vajadzīgs. Patiesībā ļaušanās caur sajūtām. Un tas, ko sirds patiešām vēlas, nevis prāts. Tad jaunās enerģijas ienāk dzīvē un šie sirds sapņi piepildās. Tās ir beznosacījumu - tāpēc tās nevar vadīt, nevar kontrolēt. Pasakainas! Tikai jāļauj. Enerģija ir tā caur ko viss rodas. Un rodas viss! Caur prieku rodas skaistais mūsu dzīvē. Caur bailēm - viss tas, no kā baidāmies. Mums tikai ir jāizvēlas - kā dzīvot...

Sirsnībā - Kristīne (Muciniece)”

Gunita Varankina (Sēļu pag.)

Klusi, klusi domas dzimst.
Balti sapņu ziedi plaukst,
bet no mīlestības austa
Plūst jūtu straume
Un silti domu viļņi krastā kāpj.

2015.g.1.jūn.

Ar mīlestību un pateicību šo izdevumu pēdējo reizi veidoja ilggadējā bibliotekāre **Maija Reinvalde**
e-pasts: majja.r@sveiks.lv
<http://www.mazsalaca.lv/>
Manis veidotā lapa turpinās:
<http://laisma.1w.lv/>